

KO MORJE OBJAME ...

Kolumbovo rojstno mesto nas pozdravi s svojim umirjenim nedeljskim ritmom, ko se po cesti spuščamo v pristanišče. »Genova, skriti zaklad in vedno zapostavljan otrok na naših potepanjih«, pomislim, ko se ozrem nazaj po avtobusu in vidim, kako radovedni obrazi mojih potnikov iščejo silhueto velike bele ladje in ob tem komaj zaznajo vertikalno mogočnost največjega italjanskega pristanišča, ki v nedrih skriva toliko lepote. »Pustimo za dan, ko se vrnemo«, pomislim in se pridružim otroški vnemi in vzhičenju naše skupinice, ko končno ugledamo belo plavajočo lepoticco. Naša križarka Splendida je veličastna ladja, tako prefinjena, a hkrati tako udobno prijetna. Takoj ko stopimo nanjo, me objame njen vonj; prijeten, poznan, pomešan z morjem in z na tisoči utrinkov spominov, ki si jih deliva. »Prihajam končno spet domov, moja ladja!«

Obrnem se in tik za menoj so moji potniki. Na njihovih obrazih negotovost. Otroške rokice so segle v roke strašev. Trenutek njihovega prvega srečanja z belo lepoticco. Nasmehnem se, ko pomislim, kako samozavestna bo ta ljubezenska vez čez osem dni, in kako bodo, ko se bomo vračali domov, želeli več in še.

V nekaj tisoč kabinah so v teku še poslednja opravila za sprejem novih potnikov. Presenečenje boše malo počakalo. Odpravimo se na kosilo na zgornjo palubo ladje. Bela dama se obnaša kot babica, ko mora razvajati in dobro ve, kako to gre. Ko vstopamo skozi prostoren atrij samopostrežnih pultov obloženih z okusno hrano, nas pričaka vonj po sveže pečenem kruhu, ki izgublja boj z vonjem drugih skrbno pripravljenih specialitet. Mamljivo meso z žara, pašta na desetine načinov, solatni bar kot pravljičica barv in svežine ... Radovednost me zanese v tematski kotiček, da vidim, katera kultura tokrat deli z nami ljubezen, ki gre skozi želodec. Mehiška kuhinja! Spet vdor lepih spominov, a le za trenutek. Iz njih me predramijo veseli glasovi naših otrok, ki so odkrili svoje najljubše jedi v otroškem kotičku. Kot vedno si pripravim metin čaj in se jim pridružim na njihovih malih stolčkih, kjer mi kolena skoraj poljubijo brado. Tako navdušenje, tako iskreno in vseobsegajoče. Vse mi morajo povedati. Tisoč stvari vprašati v enem stavku. Bela lepoticca jih je že vzela pod svojo perut. Ozrem se, da z očmi poiščem starše. Naši pogledi se srečajo in mirni so. Vsi smo tu.

Potem pa odkrivanje našega plavajočega mesteca. Mala Tinca se me drži za roko, njen bratec zadaj. Za njima malo večje dekletce, katere se drži za roke še manjši deklíč. Deklice, dečki, očki, mamice, dedki ... Naša četica ima sprehod po ladji. Na zgornji palubi se udeležimo prave male bitke staršev proti otrokom, ko nam malčki malodane oblečeni pobegnejo na topogan in v bazene. Dolgočasni »odrasleži« spet zmagamo 1 : 0. Ukrotimo mlado kri in se podamo naprej v telovadnico, kjer se bo »kurila slaba vest« preobilnih obrokov, nato v »Cankarjev dom«, kot je veličastno ladijsko gledališko dvorano poimenovala naša Tinca in kjer bomo preživljali večere ob klovnih, čarodejih, šarmantnih plesalcih in pevskih divah. Pokukamo v a'la cart restavracijo. Tu se bodo ob večerih naše mične mamice, žene in dekleta prelevile v gala labode in znova in znova očarale svoje izbrance. Tu se bodo ob okroglih mizah tudi stkale nove prijateljske vezi, ki bogatijo naša življenja. Še pohod skozi salone, bare in vinarne ter avenijo trgovin, ki premamijo. četudi stokrat rečeš ne ...

Pet nadstropij ladijskih nedrij je odkritih in raziskanih. Še enkrat toliko ostane za samostojen potep. A kabine so nared. Moja jatica se razbije v ptičke, ki poletijo vsak v svoje novo gnezdo. Tudi jaz. Spokojnost malega prijetnega bivalnega prostora mi znova in znova vrača občutek, da sem se vrnila domov. Za trenutek obležim na razkošni postelji. V nedra me nekaj suva, obrnem se in slonji rilček iz zvitka brisač mi nedolžno zre v obraz. Trkanje na vrata. Vstanem in odprem, ko pred menoj stoji neskončen nasmeh iz neskončne tirnice belih zob temnopoltega mladeniča . V prisrčni polomljeni angleščini mi pove, da prihaja z Balijsa in mu je ime Sudana. In da bo skrbel za mojo sobico. Vpraša še, kako sem zadovoljna s prvim članom iz ladijskega živalskega vrta, ki mi ga je poslal, nato se vljudno in hitro poslovijo. Zaprem vrata in pomislim, kako neverjetni in pridni so na ladji. Osem dni bom sicer nehote razmetavala moj mali domek in znova in znova bo kot ob zamahu s čudežno paličico spet pospravljen. Sudana bo skoraj neviden, tako kot mora biti vsak na ladji, ki skrbi za nas – nevidna, diskretna, a tako zelena in nepogrešljiva roka.

»Konec počitka«, si rečem. Odpravim se urejati za našo skupino še vse tisto, kar naredi križarjenje s Kompasom tako prijetno in brezskrbno. Topel pozdrav šefa restavracije in zagotovilo, da bo za našo skupino dobro poskrbljeno, sestanek z animatorji, ki se veselijo naših malih otrok v njihovi skupinici, prijazni receptorji, ki mi predajo zemljevide naše plavajoče lepote za naše potnike. Postavljanje table in mizice za naša dnevna srečanja s Kompasovimi potniki pred obiskom čudovitih mest pred nami, ko pride na dan vprašanje: »Barbara ti veš, kod in kam, povej nam...«.

Imam še pet minut, da obrnem že prvič mojo kamrico na glavo. Kavbojke na meni zamenja krilce, udobno športno obutev lahki salonarji za ladijske preproge, in nahrbtnik mala diskretna torbica. Kompasova priponka na bluzo in odhod na gala večerjo. Ko si dodajam nežni odtenek rdečila na ustnice, mi misel na zmedo mojih potnikov ob prebiranju obsežnih a'la cart jedilnikov v tujih jezikih privabi nasmeh na ustnice. Ne smem zamuditi. Moram iti. Moja skupina me potrebuje ...

Kompasova vodnica Barbara Bavec

List iz njenega dnevnika ...